

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-604/2025-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji Eli Mišuri Stopfer, u pravnoj stvari tužitelja Ive Kljunaka iz Dubrovnika, Molutska 18, OIB 51355046774, koga zastupa punomoćnik Boris Jug, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, koga zastupa punomoćnik Jakov Delipetar, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Leko i partneri d.o.o. u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 16. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja osobno uz zamjenika punomoćnika tužitelja – odvjetničkog vježbenika Ivana Sumića i punomoćnika tuženika, 1. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. isplatiti tužitelju Ivi Kljunaku iznos od 19.453,45 eura sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 23. rujna 2025. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

II. Odbija se, kao djelomično neosnovan, tužbeni zahtjev u preostalom dijelu koji glasi:

„Nalaže se tuženiku, PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, da tužitelju, IVO KLJUNAK, Molutska 18, Dubrovnik, OIB: 51355046774, na ime glavnice preplaćenih iznosa s osnove ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi isplati iznos od 11.782,13 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana 01.10.2015.g. do isplate, u visini stope sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se do dana 31.12.2022.g. određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim

trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od dana 01.01.2023.g. do isplate se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od dana 30.12.2023.g. pa do isplate se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine;

Nalaže se tuženiku, PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, da tužitelju, IVO KLJUNAK, Molutska 18, Dubrovnik, OIB: 51355046774, na ime glavnice preplaćenih iznosa s osnove ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli isplati iznos od 47.391,55 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana 01.10.2015.g. do isplate, u visini stope sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se do dana 31.12.2022.g. određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od dana 01.01.2023.g. do isplate se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od dana 30.12.2023.g. pa do isplate se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine;“

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. naknaditi tužitelju Ivi Kljunaku troškove postupka u iznosu od 2.911,38 eura sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 1. listopada 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi i tijekom postupka tvrdi kako je s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 9012561792 od 4. lipnja 2007., prema kojemu je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu 329.890,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za CHF na dan korištenja kredita. Navodi kako je člankom 4. i 7. Ugovora ugovorena kamatna stopa koja je promjenljiva temeljem jednostrane odluke tuženika, dok je početna kamata ugovorena u visini 4,15%. Smatra kako su obje navedene odredbe, i ona o kamatnoj stopi promjenljivoj u skladu s odlukama banke, i ona o vezanosti otplate kredita uz valutu CHF,

ništetne, jer se o njima nije pojedinačno pregovaralo, a protivne su načelu savjesnosti i poštenja te uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja kao potrošača. Poziva se na učinak presude donesene u kolektivnom sporu pa tako presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., kao i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., a kojima su iste odredbe utvrđene ništetnima u kolektivnom sporu. Postavlja, stoga tužbeni zahtjev, kojega specificira u podnesku od 23. rujna 2025., a nadopunjava na ročištu za glavnu raspravu održanom 16. rujna 2026., i to na način da potražuje povrat preplaćenih iznosa na ime ništetne odredbe o promjenljivoj kamatnoj stopi u skladu s jednostranim odlukama tuženika u visini 11.782,13 eura sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 1. listopada 2015. do isplate te povrat iznosa od 47.391,55 eura na ime ništetnosti odredbe o vezanosti uz valutu švicarski franak sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 1. listopada 2015. do isplate, kao i zahtjev za isplatom zatezne kamate koja je tekla na navedene preplate do 30. rujna 2015. u iznosu 19.453,45 eura sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od podnošenja toga zahtjeva 23. rujna 2025. do isplate, sve uz naknadu troškova postupka tužitelju.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka osporava osnovanost i visinu tužbe. Napominje kako je u konkretnom slučaju sklopljen Dodatak Ugovoru o kreditu te je time tužitelj izjednačen s položajem u kojemu bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u Eur te da su prilikom provedbe konverzije uzeti u obzir cjelokupni uplaćeni iznosi. Osporava i tijek zatezne kamate, osporava tužitelju svojstvo potrošača te ističe prigovor zastare. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan, uz naknadu troškova postupka tuženiku.

2.1. Tuženik se podneskom od 29. rujna 2025. usprotivio djelomičnom povlačenju tužbe iz podneska tužitelja od 23. rujna 2025., no sud je uvidom u tužbu, podnesak od 10. siječnja 2025. i podnesak od 23. rujna 2025. utvrdio kako nije došlo do djelomičnog povlačenja tužbe, odnosno smanjenja tužbenog zahtjeva, s obzirom da je tužbenim zahtjevom iz tužbe zatražena isplata iznosa od 150.000,00 kuna/19.908,42 eura, da bi podneskom od 10. siječnja 2025. povisio tužbeni zahtjev na iznos od 20.416,93 eura i 41.114,36 eura, sve sa zateznom kamatom, a kojoj preinaci se tuženik protivio te da bi, potom, podneskom od 23. rujna 2025., nakon nalaza i mišljenja sudskog vještaka, specificirao zahtjev na isplatu iznosa od 11.782,13 eura, iznosa od 47.391,55 eura i iznosa od 19.453,45 eura, sve sa zateznom kamatom, koja preinaka je dopuštena na temelju odredbe čl. 190. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 28/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23. - dalje u tekstu: ZPP) kojom je propisano da tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave, ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka, što u konkretnom slučaju sud smatra, s obzirom da tužitelj ne raspolaže takvim stručnim znanjem kakvo je potrebno da bi se točno utvrdio iznos preplate po predmetnim ništetnim odredbama, što je u skladu i sa zaključkom Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Su IV - 162/2021 sa sastanka

predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog u Zagrebu, 26. studenoga 2021., kojim je zauzet izričit stav da je u predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem, a tužitelj je na tome ročištu tužbeni zahtjev uskladio s izračunom financijskog vještaka. Dakle, iz svega navedenoga, vidljivo je da nije došlo do smanjenja tužbenog zahtjeva odnosno djelomičnog povlačenja tužbe, kojemu se tuženik protivi, već do preinake povećanjem zahtjeva izvršenim po izradi nalaza i mišljenja, a koja preinaka je dopuštena.

3. Predmet spora je potraživanje tužitelja prema tuženiku s obzirom na nišetnost odredbi iz predmetnog Ugovora o kreditu, sklopljenog između stranaka 4. lipnja 2007., kojima je ugovoreno da se kredit otplaćuje u kunskoj protuvrijednosti valute švicarski franak obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja, kao i da je kamatna stopa promjenljiva u skladu s odlukama tuženika te pitanje je li takvo potraživanje zastarjelo, je li tužitelj aktivno legitimiran u ovome postupku, ima li tužitelj svojstvo potrošača te je li tužitelj izgubio pravo na povrat plaćenoga po nišetnoj odredbi o vezanosti otplate kredita uz valutu švicarski franak s obzirom na sklopljen Dodatak Ugovoru o kreditu u skladu s odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 102/2015 - u nastavku „ZID ZPK/15“).

4. Radi utvrđivanja navedenih spornih okolnosti, sud je tijekom dokaznoga postupka izveo sljedeće, po strankama predložene, dokaze: izvršen je uvid u Ugovor o kreditu od 4.6.2007. (list 5-7 spisa), izvršen je uvid u Dodatak Ugovora o kreditu od 15.12.2015. (list 19-21 spisa), u plan otplate i otplatni plan i pregled prometa (list 43-61 spisa), provedeno je financijsko vještačenje po sudskom vještaku Zrinku Ručeviću iz Ručević vještačenja d.o.o. (list 172-185 spisa) i saslušan je tužitelj (list 211-212 spisa).

5. Osim navedenih dokaza koji su izvedeni, nijedna od stranaka nije stavljala druge dokazne prijedloge, a tuženik je podneskom od 25. ožujka 2026. odustao od dokaznog prijedloga za saslušanjem svjedoka, tako da su u ovome postupku izvedeni svi predloženi dokazi.

6. Sud je, na temelju odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 28/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23. - dalje u tekstu: ZPP) i provedenog dokaznog postupka, a cijeneći izvedene dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

7. Na spornu okolnost nišetnosti predmetnih odredbi Ugovora o promjenljivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli vezanoj uz valutu CHF, izvršen je uvid u predmetni Ugovor o kreditu od 4. lipnja 2007., u kojemu je ugovoreno da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti valute CHF obračunatoj po srednjem tečaju Banke za CHF na dan plaćanja, kao i da je kamatna stopa promjenljiva u skladu s odlukama banke.

8. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018., kojom je potvrđena prvostupanjska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., pravomoćno je utvrđeno da je da je tužena u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. godine povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženica kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 01.06.2004. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine do 31.12.2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženice i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženica kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tužene o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

9. Navedenom pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., dakle, riješeno je prethodno pitanje glede ništetnosti odredbi iz ugovora o kreditu koje je tužena sklapala sa potrošačima u utuženim razdobljima, a kojim odredbama je bila ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom trajanja ugovornih obveza promjenljiva u skladu s jednostranim odlukama banke, kao i prethodno pitanje glede ništetnosti odredbi iz ugovora o kreditu koje je tužena sklapala sa potrošačima u utuženim razdobljima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na

potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

10. Što se tiče pravnih učinaka presude donesene po kolektivnoj tužbi, valja reći da je odredbom čl. 502.c ZPP propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ZPP-a (kolektivna tužba) da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

11. Na okolnost aktivne legitimacije, svojstva potrošača te informiranosti tužitelja o parametrima bitnim za donošenje valjane odluke temeljene na potpunoj obavijesti, saslušan je tužitelj, dok drugih dokaznih prijedloga na te okolnosti nije bilo u ovome postupku, odnosno, tuženik je tijekom postupka od njih odustao.

12. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni ugovor o kreditu sklopio, jer su mu bila potrebna sredstva za izgradnju kuće. Ta kuća korištena je isključivo za stanovanje njega i obitelji i nije korištena za obavljanje nikakve djelatnosti. Sklopio je ugovor vezan uz valutu CHF jer su mu u banci rekli da je to najstabilnija valuta i ponudili su najnižu kamatnu stopu ako kredit bude vezan uz tu valutu. Nije pritom upozoren ni na kakve rizike vezane uz sklapanje takvog ugovora. Nije mu bilo jasno niti mu je tko objasnio na koji način će se mijenjati kamatna stopa iz ugovora. Nije imao utjecaja na sadržaj ugovora, predložen mu je na unaprijed sastavljenom obrascu od banke. On je platio sve rate kredita. Prilikom sklapanja dodatka o konverziji također mu nitko ništa nije objasnio, a ubrzo nakon sklapanja dodatka ugovor je otplatio u cijelosti.

13. Iskaz tužitelja je prihvaćen, s obzirom da je iskazivao životno i logično, a iskaz je u skladu s ostalim dokazima izvedenima u ovome postupku.

14. Odredbom čl. 5. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 125/07 i 79/07, dalje: ZPP) potrošač je definiran kao svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. S obzirom na prihvaćen iskaz tužitelja, iz kojega proizlazi kako su sredstva iz Ugovora o kreditu iskorištena isključivo za izgradnju kuće u kojoj živi, to sud zaključuje da je tužitelj sklopio predmetni Ugovor o kreditu u svojstvu potrošača.

15. Također, na temelju prihvaćenog iskaza tužitelja utvrđeno je da tužitelj nije imao mogućnost pregovaranja o predmetnim odredbama ugovora niti su mu pružene informacije na temelju kojih bi mogao procijeniti rizik sklapanja takvog ugovora, a nije mu niti ponuđeno sklapanje ugovora koji nije bio vezan uz valutu švicarski franak.

16. Odredbom čl. 323. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj 35/05, dalje: ZOO) propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a

tužitelj je postavio kondemnatorni zahtjev na isplatu iznosa koji su plaćeni tuženiku na temelju ništetnih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, čija ništetnost je utvrđena presudom u kolektivnom sporu, iz čega jasno proizlazi da se radi o pojedinačnoj parnici vezanoj za utvrđenja iz kolektivnog spora, s obzirom i na utvrđenje u ovome postupku kako tužitelj ima svojstvo potrošača te kako nije bio informiran od tuženika u pogledu rizika sklapanja ugovora vezanog uz valutu švicarski franak niti u pogledu metodologije kojom će se mijenjati kamatna stopa određena Ugovorom.

17. Stoga, s obzirom da je na temelju uvida u Ugovor o kreditu od 4. lipnja 2007., utvrđeno da se pravni učinci pravomoćne presude iz kolektivnog spora protežu i na odredbe predmetnog Ugovora, s obzirom na razdoblje u kojemu je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen, kao i s obzirom da je njime ugovorena promjena kamatne stope čija visina će se mijenjati u skladu s Odlukom tuženika o kamatnoj stopi te je korištena ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora tuženik kao trgovac nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, to su predmetne ugovorne odredbe, sadržane u Ugovoru o kreditu, koje se odnose na jednostrano promjenljivu kamatnu stopu i vezanost otplate kredita uz valutu švicarski franak, ništetne.

18. S obzirom da se radi o ništetnim odredbama, to se te odredbe među strankama ne mogu primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi, odnosno, u skladu s odredbom čl. 323. ZOO-a, tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnim. Dakle, tužitelj bi imao pravo na povrat u dijelu u kojem je njegova obveza preplaćena, i to kao razliku između iznosa obračunatog po tečaju za valutu CHF primijenjenog kod otplate i tečaja na dan isplate kredita, kao i razliku onoga što je plaćeno po predmetnom Ugovoru i onoga što bi bilo plaćeno da Ugovor nije sadržavao ništetnu odredbu o promjenljivosti kamatne stope u skladu s odlukama tuženika.

19. Međutim, s obzirom da su stranke 15. prosinca 2015. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, broj 102/2015), kojim je izvršena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u Eur, to je cjelokupan iznos koji je tužitelj uplatio do dana obračuna konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu u Eur. Kako je cjelokupni iznos svih uplata koje je tužitelj izvršio do datuma konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po novom eurskom kreditu, to nije preostao nikakav iznos preplate koji bi se u ovome postupku tužitelju mogao vratiti. Naime, tuženik je na temelju kogentnih odredbi čl. 19.c ZIDZPK u izračun konverzije uvrstio sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primio od tužitelja, uključivo i sve iznose koje je primio uz primjenu valutne klauzule u CHF, a to uključuje i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita te je postignuta suglasnost o korištenju preplate po konverziji kredita vezanog za CHF valutnu klauzulu, dok ta razlika koju tužitelj zahtijeva tužbom, nakon zaključenog Dodatka, nije sada u imovini tuženika bez pravne osnove pa nisu ispunjene pretpostavke za povrat propisane čl. 1111. ZOO.

20. Pritom se ne može prihvatiti shvaćanje da je eurski kredit trebalo zatvoriti i u većem dijelu od onoga kako je obračunato, s obzirom da je navedeno provedeno u skladu s metodologijom i postupkom propisanim odredbama ZID ZPK, a koji Zakon je prošao ocjenu ustavnosti pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske. Naime, Ustavni sud Republike Hrvatske u postupku ocjenjivanja suglasnosti s Ustavom RH ZID ZPK/15 (U-I/3685/2015) odlukom od 4. travnja 2017. ocijenio je spomenuti Zakon usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske i nije prihvatio prijedlog većeg broja predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti Zakona s Ustavom, ocjenjujući u opisanim okolnostima da ZID ZPK/15 zadovoljava kriterije formalne i materijalne ustavnosti. Dakle, imajući u vidu da je predmetni Dodatak Ugovoru o kreditu sklopljen na temelju (prisilnog) propisa koji je uspješno prošao test ocjenjivanja ustavnosti u ustavnosudskom postupku, valja zaključiti da njegove odredbe obvezuju stranke jer nemaju elemenata koji bi im davali obilježje nepoštenosti i imali za posljedicu njegovu ništetnost (tako i VSRH u odluci Rev-637/2019-2 od 15. studenoga 2022.).

21. Međutim, tužitelj je tužbom zatražio i zatezne kamate pozivom na odredbu članka 1111. ZOO-a, i to od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do konverzije. Taj dio, kako je razvidno iz naprijed navedenih odredaba, nije obuhvaćen obračunom konverzije uređenim posebnim propisom, kao što nije uključen ni u iznose koje snose potrošači, pa je u tom dijelu opravdano intervenirati prihvaćanjem tužbenog zahtjeva na temelju općeg propisa, ZOO-a, na čiju primjenu upućuje odredba članka 4. ZZP-a. Dakle, ostala je i nadalje obveza plaćanja nepodmirenih pripadajućih zateznih kamata na pojedinačne iznose obračunatih od dana dospijea svakog pojedinog iznosa do dana prestanka obveze (izvršenom konverzijom), a koja obveza proizlazi iz odredbe čl. 1115. ZOO.

22. Naime, Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-925/2023-2 od 8. travnja 2025. naveo je kako pravno shvaćanje izraženo u odluci broj Rev-586/2019-14 od 21. prosinca 2022. koje slijedi pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela od 13. i 20. prosinca 2022. broj Su-IV-33/2022-21, a koja je imala funkciju proširenoga sudskog vijeća, glasi:

„Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ('Narodne novine' broj 102/15), nakon sklapanja tog sporazuma, ima pravo u skladu s općim propisom iz članka 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ('Narodne novine' broj 35/05 - dalje: ZOO) na isplatu pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose koje je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s člankom 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije.“

22.1. U istoj odluci Vrhovni sud Republike Hrvatske, u svrhu ujednačavanja sudske prakse najvišeg suda, zauzima stajalište da potrošač, koji je sklopio dodatak ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15, nakon sklapanja dodatka ugovoru, po osnovi ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjeni kamatne stope više nema pravo na povrat više plaćenih iznosa, osim onih iznosa koji nisu bili predmet obračuna konverzije kredita u smislu članka 19.c u vezi s

člankom 19.e ZIDZPK/15 (npr. zakonska zatezna kamata na razliku plaćenih pojedinih mjesečnih anuiteta).

22.2. Nadalje, Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci proširenog vijeća od 13 sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske, u skladu s odredbom čl. 390. st. 2. ZPP-a, broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. u odnosu na pravno pitanje: "Ima li potrošač korisnik kredita koji je na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15 – dalje: ZID ZPK/15) ugovaranjem aneksa ugovoru konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju nišetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s nišetnom promjenjivom kamatnom stopom i nišetnom valutnom klauzulom CHF, ako konverzijom vjerovnik nije vratio sve neosnovane stečene koristi koje je stekao primjenom nišetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora?" dao je odgovor: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju nišetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s nišetnom promjenjivom kamatnom stopom i nišetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i nišetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

23. U ovome postupku provedeno je financijsko vještačenje po vještaku Zrinku Ručeviću iz Ručević vještačenja d.o.o., a nalaz i mišljenje od 28. kolovoza 2025. prihvaćen je u cijelosti, s obzirom je jasan i razumljiv, u njemu je potpunosti odgovoreno na zadatak postavljen od suda, a nijedna od stranaka nije imala nikakvih primjedbi na nalaz i mišljenje niti je ijedna od stranaka imala kakvih drugih dokaznih prijedloga na tu okolnost.

24. Tako je vještak u prihvaćenom nalazu i mišljenju naveo kako su Privredna banka Zagreb d.d. kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita zaključili 4. lipnja 2007. Ugovor o kreditu broj 9012561792 sa sljedećim osnovnim ugovornim elementima: iznos kredita je kunska protuvrijednost od 329.890,00 CHF obračunato po srednjem tečaju kreditora na dan isplate kredita, ugovoren je rok otplate od 240 mjeseci (otplata u jednakim anuitetima) te promjenjiva kamatna stopa redovnih kamata koja je iznosila 4,15 % godišnje na dan sklapanja Ugovora, prema planu otplate, dospijeće prve obveze bilo je 31. srpnja 2007., a sljedećih svakog posljednjeg dana u mjesecu, otplata mjesečnih anuiteta, iskazanih u valuti, u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora važećem za CHF na dan plaćanja. Kredit je isplaćen 18. lipnja 2006., s kojim danom je srednji tečaj banke za valutu CHF iznosio 4,426887 kn za 1 CHF, pa je isplaćeni iznos od 329.890,00 CHF iskazan u protuvrijednosti kuna iznosio 1.460.385,75 kn (konvertirani iznos od 193.826,50 EUR). Nadalje, Privredna banka Zagreb d.d. kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita zaključili su Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9012561792 sa sljedećim osnovnim ugovornim elementima: na dan 30. rujna 2015. nedospjela glavnica konvertiranog kredita u EUR iznosila je 143.149,12 EUR, prema izračunu konverzije od 30. rujna 2015. korisnik kredita je preplatio konvertirani kredit u EUR,

u iznosu od 200.650,26 kn. U skladu s utvrđenjima i izračunima iz nalaza, na temelju postavljenih zadataka, mišljenja je kako razlika obveza (preplaćeni iznosi) u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (31. srpnja 2007.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene kamatne stope u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 20.053,15 CHF, odnosno 11.782,13 EUR (zbroy pojedinačnih konvertiranih iznosi razlika); a razlika obveza (preplaćeni iznosi) u razdoblju od dana dospijeca prve obveze (31. srpnja 2007.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene tečaja u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 34.892,05 EUR. Nakon obračuna zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po gore navedenim osnovama, za razdoblje od dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., kao i nakon uračunavanja efekata konverzije, preostalo dospjelo potraživanje s danom 30. rujna 2015. (manje priznati iznos preplate) iznosilo je 39.496,76 EUR (konvertirani iznos), koji iznos se u cijelosti odnosi na dospjelu nepodmirenu glavnicu, a iznos preostale glavnice na dan izračuna konverzije (30. rujna 2015.) koji je tuženik više obračunao u odnosu na iznos preostale glavnice kakva bi bila da se od početka otplate kredita do 30. rujna 2015., odnosno do dana izračuna konverzije primjenjivao ugovoreni tečaj CHF prema HRK na dan isplate kredita i početno ugovorena kamatna stopa, iznosi 12.499,50 EUR (konvertirani iznos).

Iz rekapitulacije na 30. rujna 2015. dane u nalazu i mišljenju, proizlazi kako zatezne kamate na razlike anuiteta u kunama do obračunskog datuma konverzije iznose 7.549,64 eura, dok zatezne kamate na tečajne razlike iznose 11.903,81 eura, odnosno, kako ukupno zatezne kamate na preplatu po osnovi ništetnih odredbi o jednostrano promjenljivoj kamatnoj stopi i vezanosti otplate kredita uz valutu CHF iznose 19.453,45 eura.

24.1. Nijedna od stranaka nije imala primjedbi na nalaz i mišljenje u njegovu matematičkom smislu niti je predložen kakav drugi dokaz na okolnost utvrđenja visine tužbenog zahtjeva.

25. Kako je prethodno obrazloženo da tužitelj ima pravo na zateznu kamatu na više plaćene iznose koje je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s čl. 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s čl. 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev 586/2019 od 21. prosinca 2022., Rev-925/2023-2 od 8. travnja 2025. i Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026.), a vještak je u nalazu i mišljenju koje je u cijelosti prihvaćeno sačinio obračun tih zateznih kamata i naveo kako zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi promjenjive kamatne stope, obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., iznose 7.549,64 eura, a zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi tečajnih razlika, obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., iznose 11.903,81 eura, odnosno, ukupno zatezne kamate na više plaćene razlike anuiteta zbog promjene kamatne stope i tečaja obračunate do 30. rujna 2015. iznose 19.453,45 eura, to je tužbeni zahtjev djelomično prihvaćen i to u dijelu kojim tužitelj potražuje isplatu iznosa od 19.453,45 eura, a u preostalom dijelu tužbeni zahtjev je odbijen kao djelomično neosnovan.

26. Na dosuđeni iznos od 19.453,45 eura dosuđena je tužitelju i zatezna kamata koja na taj iznos teče od podnošenja zahtjeva za njihovom isplatom, odnosno, postavljanja takvog zahtjeva u ovom predmetu 23. rujna 2025. do isplate.

Naime, zatezne kamate imaju obilježje akcesornosti, jer nastaju kao posljedica zakašnjenja u ispunjenju određene novčane obveze i teku sve do njezina ispunjenja (čl. 29. st. 1. ZOO-a). Dok glavna obveza, to jest glavni dug ne bude plaćen, zatezne kamate kao sporedna tražbina nedjeljive su od njega i čine cjelinu s glavnim dugom (to proizlazi iz čl. 160. st. 2. ZOO-a). Tek nakon podmirenja glavne novčane tražbine, ako nisu plaćene i zatezne kamate, one se osamostaljuju, obračunavaju se u apsolutnom iznosu i kao za glavnu tražbinu, radi njihove isplate, može se podnijeti tužba sudu radi ostvarivanja prava na tzv. procesne kamate (čl. 31. st. 2. ZOO-a).

26.1. Dakle, kako je prethodno ovom odlukom obrazloženo, glavni dio je prestao s obzirom je cjelokupan iznos koji je tužitelj uplatio do dana obračuna konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu u Eur, dok je preostalo potraživanje po osnovi zatezne kamate, koja se osamostalila po prestanku glavnog duga. Odredbom čl. 31. st. 2. ZOO-a propisano je kako na iznos neisplaćenih kamata se mogu zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. S obzirom da je u ovome postupku zahtjev za njihovu isplatu postavljen zahtjevom od 23. rujna 2025., to tužitelj ima pravo na isplatu zateznih kamata koje na dosuđeni iznos od 19.453,45 eura u skladu s odredbom čl. 31. st. 2. ZOO-a teku od podnošenja takvog zahtjeva 23. rujna 2025. do isplate.

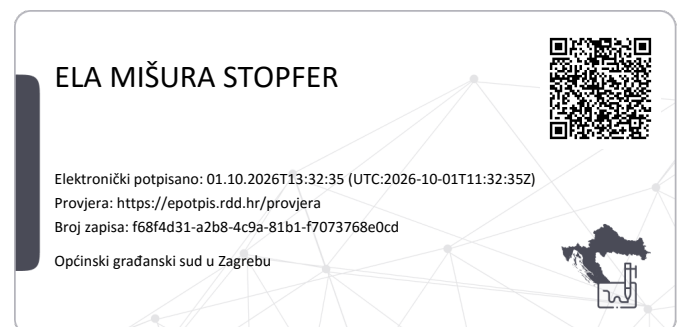
27. U odnosu na institut zastare mjerodavna pravna norma je ona iz članka 241. ZOO, prema kojoj se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine, a vezano uz odredbe čl. 502.a – 502.h ZPP, kojima je reguliran procesnopravni institut podnošenja tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava. Stoga je utvrđeno da je vođenjem kolektivnog spora došlo do prekida zastare u smislu članka 241. ZOO, jer u protivnom vođenje postupka kolektivne zaštite u opisanim okolnostima ne bi imalo smisla i pravna norma bila bi lišena svog korisnog učinka (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci poslovni broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018.). Zastara restitucijskog zahtjeva u ovome predmetu bila je prekinuta podnošenjem kolektivne tužbe te je počela ponovno teći (ispočetka) od dana kada je postala pravomoćna odluka povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. broj P-1401/2012 (koja je postala pravomoćna 13. lipnja 2014. u odnosu na ništetnost ugovorene promjenljive kamatne stope, odnosno 10. lipnja 2018. u odnosu na ništetnost vezanosti za valutu CHF), stoga zastara u ovom slučaju ponovno teče od 14. lipnja 2014. za povrat po osnovi preplate zbog kamatne stope, a od 11. lipnja 2018. za povrat po osnovi preplate zbog valutne klauzule, a kako je zastarni rok za restituciju u ovome slučaju opći petogodišnji zastarni rok iz članka 225. ZOO, to potraživanje tužitelja nije zastarjelo.

28. S obzirom na navedeno, sud je djelomično prihvatio tužbeni zahtjev i naložio tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 19.453,45 eura sa zateznom kamatom koja teče na taj iznos od 23. rujna 2025. do isplate, dok je u preostalom dijelu kojim tužitelj potražuje isplatu iznosa od 11.782,13 eura sa zateznom kamatom od 1. listopada 2015. i iznosa od 47.391,55 eura sa zateznom kamatom od 1. listopada 2015. do isplate, tužbeni zahtjev odbijen kao djelomično neosnovan, na način naveden u izreci ove presude.

29. Što se zahtjeva za naknadu troškova postupka tiče, u predmetnom slučaju na temelju odredbe čl. 154. st. 2. ZPP odlučeno je o troškovima postupka, a s obzirom na djelomičan uspjeh tužitelja u sporu. Naime, kako je tužitelj s osnovom uspio, dok je s visinom uspio u omjeru 25%, po oduzimanju uspjeha tuženika od uspjeha tužitelja, ostaje da mu je tuženik dužan naknaditi troškove postupka u omjeru od 25%. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u visini od 500 bodova (Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika - Narodne novine broj 138/23, dalje: Tarifa), trošak sastava četiri obrazložena podneska od 6.11.2019., 17.1.2020., 20.4.2020. i 10.1.2025. u visini od 500 bodova za svaki (Tbr. 8/1 Tarife), trošak sastava podneska od 23.9.2025. u visini 100 bodova (Tbr. 8/3 Tarife) te trošak zastupanja na ročištima 18.5.2020. i 16.9.2026. u visini od 500 bodova za svako (Tbr. 9/1 Tarife), što čini ukupno 3600 bodova, a uvećano za vrijednost boda od 2,00 Eur i za porez na dodanu vrijednost, čini iznos od 9.000,00 Eur, kojem iznosu je nadodan iznos sudske pristojbe na tužbu 245,54 eura, odnosno, sveukupno iznos od 9.245,54 eura. Kako je prethodno obrazloženo, u skladu s odredbom čl. 154. st. 2. ZPP-a tuženik je tužitelju dužan naknaditi 25% toga iznosa, tako da mu je dužan naknaditi troškove u visini 2.311,38 eura, kojem iznosu je nadodan trošak plaćenog predujma za vještačenje u cijelosti potreban, bez obzira na omjer uspjeha u sporu, u iznosu 600,00 eura, tako da je ukupan iznos troškova koji je tuženik dužan tužitelju naknaditi, trošak u visini 2.911,38 eura. Na tako određen trošak tužitelju su dosuđene zatezne kamate tekuće od dana donošenja ove presude do isplate, na temelju odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a.

U Zagrebu 1. listopada 2026.

Sutkinja:
Ela Mišura Stopfer

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno

- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda županijskom sudu.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088d-fec75**

Kontrolni broj: **06d6a-22001-723c6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.